

Teza

Wymierzając obwinionemu najniższą możliwą karę dyscyplinarną upomnienia, komisja I instancji uwzględniła wysokie oceny jego przebiegu pracy udokumentowane ocenami okresowymi i przyznanymi nagrodami. Wzięto także pod uwagę fakt, że konsekwencje czynu były znikome.

Naruszenie obowiązku

rzetelnego i bezstronnego, sprawnego i terminowego wykonywania powierzonych zadań.

Naruszenie zasady sc lub zasady etyki ksc

Nie wskazano w orzeczeniu

Sygn. akt DSC.ZK.28.2016.KC

Warszawa, dnia 13 stycznia 2016 r.

Orzeczenie

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej w składzie:

Przewodniczący: Aleksander Dietkow

Członkowie: Lucyna Długosz-Nowicka

Anna Borowska

Katarzyna Łupińska

Piotr Kobiela

Protokolant: Krystyna Czechowska

Po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2016 r. na rozprawie w siedzibie Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w Warszawie Al. Ujazdowskie 1/3 sprawy K. P., inspektora w zespole ds. (...) w Grupie (...) w urzędzie W. – O., obwinionego o naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej o to, że w dniu 4 czerwca 2014 r., będąc zatrudnionym na stanowisku inspektora Sekcji (...), przekroczył posiadane uprawnienia, zlecając za pośrednictwem systemu MAXIMO, bez porozumienia z przełożonymi oraz bez ich

polecenia, cofnięcie w tym systemie uprawnień „lidera” i „specjalisty” (...) P. J. oraz „specjalisty” (...) SG J. Ch., co uniemożliwiło im wykonywania zadań służbowych, w wyniku czego doszło do nagromadzenia zgłoszeń awarii sprzętu, w stosunku do których nie podjęto czynności serwisowych, a w konsekwencji do utrudnienia w realizacji zadań przez komórki organizacyjne, w których nastąpiły awarie, czym naruszyć miał przepis art. 76 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2014 r., poz. 1111 z późn. zm.)

Przy udziale:

Rzecznika Dyscyplinarnego urzędu

- E. Ś.

oraz

obwinionego K. P. i p. P. G., występującego w zastępstwie adwokata P. Ch. ustanowionego w sprawie obrońcy,

Na skutek odwołania wniesionego przez obwinionego od orzeczenia Wspólnej Komisji Dyscyplinarnej dla urzędu oraz komendy i placówek (...) Oddziału (...) z dnia 18 września 2015 r. uznającego obwinionego winnym zarzucanego mu czynu i wymierzającego za to na podstawie art. 114 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2014 r., poz. 1111 z późn. zm.) karę upomnienia, na podstawie art. 126 ust. 3 w związku z art. 127. ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2014 r., poz. 1111 z późn. zm.) oraz na podstawie § 36 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej (Dz. U. nr 60, poz. 493) orzeka o utrzymaniu w mocy orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej wydanego w I instancji.

Przewodniczący: Aleksander Dietkow

Członkowie: Lucyna Długosz-Nowicka

Anna Borowska

Katarzyna Łupińska

Piotr Kobiel

UZASADNIENIE

Powodem wszczęcia postępowania był meldunek złożony w dniu 10 czerwca

2014 r. Kierownika urzędu przez naczelnika Wydziału (...) w urzędzie D. W., dotyczący podejrzenia przekroczenia uprawnień przez podległego mu pracownika. Zgodnie z meldunkiem i dołączoną do niego dokumentacją, K. P. w dniu 4 czerwca 2014 r. zlecił za pośrednictwem systemu MAXIMO, bez porozumienia z przełożonymi, cofnięcie w tym systemie uprawnień „lidera” i „specjalisty” P. J. oraz „specjalisty” (...) J. Ch., co uniemożliwiło im realizację zadań służbowych. Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego Rzecznik Dyscyplinarny urzędu w dniu 8 września 2014 r. złożył do Wspólnej Komisji Dyscyplinarnej dla urzędu oraz urzędu i placówek urzędu wnioski o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego domagając się wymierzenia obwinionemu kary upomnienia. Orzeczeniem z dnia 8 października 2014 r. komisja dyscyplinarna uniewinniła obwinionego. Orzeczenie, zaskarżone przez rzecznika dyscyplinarnego zostało uchylone przez Wyższą Komisję Dyscyplinarną Służby Cywilnej orzeczeniem z dnia 18 marca 2015 roku, a sprawa została skierowana do ponownego rozpoznania.

Wspólna Komisja Dyscyplinarna dla urzędu oraz komendy i placówek urzędu rozpoznała ponownie sprawę na rozprawie w dniu 14 września 2015 r. i w dniu 18 września 2015 r. wydała orzeczenie uznające obwinionego winnym zarzucanego mu czynu, z tym że uznała, iż zachowanie obwinionego nie spowodowało „nagromadzenia się zgłoszonych awarii sprzętu, w stosunku do których nie podjęto czynności serwisowych, a w konsekwencji do utrudnienia w realizacji przez komórki organizacyjne, w których wystąpiły awarie”. Za czyn przypisany obwinionemu wymierzono karę upomnienia.

Komisja ustaliła następujący stan faktyczny:

W dniu 4 czerwca 2014 r. obwiniony wysłał za pośrednictwem systemu MAXIMO zlecenie cofnięcia uprawnień dostępu do systemu:

- (...) P. J. „lidera” i „specjalisty”
- (...) J. Ch. „specjalisty”.

Zlecenie zostało zrealizowane w dniu 5 czerwca 2014 r. przez (...) R. O., funkcjonariusza Biura (...) urzędu. W następstwie tego obaj funkcjonariusze SG w dniu 5 czerwca 2014 r. utracili możliwość realizacji swoich zadań służbowych w systemie MAXIMO. Poinformowali o tym Naczelnika Wydziału (...). O fakcie wysłania zlecenia poinformował naczelnika także obwiniony. W notatce z dnia 9 czerwca 2014 r. jako powód wysłania zlecenia podał nieuprawnione przekazywanie w systemie przez P. J. zleceń usuwania awarii przypisanych na niego, a które wcześniej zostały przypisane na niego i Ch. Argumentował, że J. nie miał ku temu uprawnień w hierarchii decyzyjnej komórki

organizacyjnej, a zgłaszane ustnie zastrzeżenie co do sposobu przekazywania zleceń nie spowodowały należytej reakcji naczelnika wydziału. Cofnięte w następstwie wniosku obwinionego uprawnienia w systemie MAXIMO zostały przywrócone obydwu funkcjonariuszom po upływie tygodnia od dnia wykrycia problemu.

Komisja ustaliła, że odebranie uprawnień P. J. i J. Ch. nie spowodowało poważniejszych skutków dezorganizujących pracę komórek zlecających. Następstwem działania obwinionego było jedynie pozbawienia możliwości wykonywania zadań, przez osoby, którym uprawnienia zostały odebrane, a w konsekwencji zwiększenie obciążenia pracą innych pracowników sekcji. Szczęśliwie ilość zgłoszeń była w okresie tym niewielka.

Komisja uznała, iż obwiniony naruszył obowiązek członka korpusu służby cywilnej określony w art. 76 ust. 1 pkt 4 ustawy o służbie cywilnej, to jest rzetelnego i bezstronnego, sprawnego i terminowego wykonywania powierzonych zadań. Przez rzetelne wykonywanie obowiązków należy rozumieć wykonywanie pracy zgodnie z zakresem uprawnień i obowiązków na przypisanym stanowisku służbowym, powierzonej przez przełożonych jako polecenie służbowe.

Obwiniony w zakresie obowiązków nie miał przypisanego zadania zlecenia nadania lub cofnięcia uprawnień. Składając zlecenie cofnięcia upoważnień w systemie MAXIMO w sposób oczywisty przekroczył miał swoje uprawnienia.

Komisja I instancji stwierdziła, że w systemie MAXIMO brak było imiennego wykazu osób uprawnionych co nadawania i cofania uprawnień, pozwalającego na weryfikację składanych administratorowi zleceń. Nie umniejsza to jednak faktu, że obwinionemu nie przysługiwało umocowanie do ich składania. Przesyłając zlecenie przekroczył on swoje uprawnienia. Ponosi zatem odpowiedzialność za naruszenie art. 76 ust. 1 pkt 4 ustawy o służbie cywilnej.

Komisja I instancji odniosła się także do kwestii odmowy przez obwinionego wykonywania zleceń przydzielonych mu w okresie nieobecności urlopowej naczelnika Wydziału (...) Oddziale (...) K. G. przez P. J. Komisja uznała, iż w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia art. 77 ustawy o służbie cywilnej. Z zatwierdzonego wniosku o urlop wynika, że w okresie 4-5 czerwca 2014 r. zastępstwo naczelnika wydziału zostało powierzone tylko i wyłącznie M. W. Obwiniony nie miał zatem obowiązku wykonywania poleceń P. J., gdyż ten nie był jego przełożonym. Komisja uznała, że obwiniony nie dopuścił się odmowy wykonania poleceń służbowych, skoro wydane one zostały przez osobę do tego nieuprawnioną.

Biorąc pod uwagę dotychczasową postawę obwinionego, pozytywne opinie okresowe, liczne nagrody, oraz brak realnych szkód popełnionego deliktu Komisja Dyscyplinarna I instancji wymierzyła mu najłagodniejszą z możliwych kar - karę upomnienia.

Od orzeczenia odwołanie złożył obrońca obwinionego. Zarzucił on orzeczeniu:

1. Błędą interpretację art. 76 ust. 1 pkt 4 ustawy o służbie cywilnej polegającą na przypisaniu obwinionemu czynu przekroczenia posiadanych uprawnień (błąd subsumpcji).
2. Naruszenie przepisów § 22 ust. 1 w zw. z § 32 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej, poprzez sprzeczną z treścią materiału dowodowego, nieodpowiadającą zasadom logicznego rozumowania ocenę, iż obwiniony zlecił cofnięcie uprawnień dostępu do systemu MAXIMO, podczas, gdy on tylko wystosował prośbę, która powinna zostać zweryfikowana.
3. Naruszenie § 22 ust. 1 w/w rozporządzenia poprzez brak wszechstronnego rozpatrzenia materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie poprzez pominięcie zeznań świadka D. W. - Naczelnika Wydziału (...) Oddziału urzędu, który zeznał na rozprawie, że pracownicy obsługujący system MAXIMO posiadają listę gradacji stanowisk posiadających uprawnienia do zlecenia cofnięcia uprawnień w systemie.

Wnosił on o zmianę wydanego orzeczenia i uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej, po zapoznaniu się z materiałem dowodowym oraz po przeprowadzeniu rozprawy, zważyła co następuje:

Zgodnie z § 34 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej, Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej rozpatruje odwołanie od orzeczenia komisji dyscyplinarnej wydanego w I instancji w granicach zarzutów podniesionych w odwołaniu.

Ustalono, że w dniach 4-5 czerwca 2014 r. zastępca naczelnika Wydziału (...) - kierownik Sekcji (...) (...) K. G. przebywał na urlopie wypoczynkowym. Zastępstwo

naczelnika wydziału powierzone zostało (...) M. W. Z uwagi na to, że M. W. nie posiadał uprawnień dostępu do systemu MAXIMO, w sposób nieformalny zastępstwo do przeprowadzania operacji w tym systemie p. K. G. powierzył P. J., posiadającemu w systemie uprawnienia „lidera” i „specjalisty”. Podczas nieobecności naczelnika w systemie „MAXIMO” p. P. J. miał dekretować i nadzorować pracę pracowników Sekcji. Taki rozdział zadań miał ustnie zaakceptować naczelnik wydziału (...) w urzędzie D. W.

Zgodnie z dokumentacją systemu, do nadawania, odbierania i modyfikowania uprawnień w urzędzie upoważnieni byli tylko naczelnik oraz zastępca naczelnika Wydziału (...) (...) P. J. i kierownik Sekcji serwisu K. G. posiadali uprawnienia „lidera”, które pozwalały im dekretować zlecenia usuwania awarii i monitorować aktywność pracowników.

Korzystając z posiadanych uprawnień P. J. przekazał na obwinionego szereg zleceń usunięcia incydentów informatycznych, które wcześniej kierownik sekcji serwisy przypisał jemu i (...) J. Ch.

W dniu 5 czerwca 2014 r. P. J. i J. Ch. stwierdzili, iż nie mają dostępu do systemu. Z informacji jakie uzyskali z Service Desk wynikało, że uprawnień zostali pozbawieni na wniosek obwinionego.

Okazało się, że w dniu 4 czerwca 2014 roku obwiniony K. P. złożył w systemie informatycznym MAXIMO zlecenie następującej treści:

„W związku ze zmianą struktury w (...) oraz zmianami na stanowiskach kierowniczych, proszę o cofnięcie uprawnień administratorskich w zakresie kierowania systemem zleceń w systemie MAXIMO, następującym osobom: (...) P. J. (...), (...) J. Ch.”

Zlecenie to, bez weryfikacji czy pochodzi od uprawnionej osoby, zostało zrealizowane przez (...) R. O. z B. Ł. i I. w urzędzie w dniu 4 czerwca 2014 r.

W efekcie złożonego zgłoszenia obaj panowie zostali pozbawieni dostępu do systemu MAXIMO i nie mogli realizować zadań służbowych. Ponowne przywrócenie im uprawnień zajęło około tygodnia.

W sprawie niniejszej kluczową zatem pozostaje kwestia czy i w jakim zakresie obwiniony miał prawo zgłaszania wniosku o cofnięcie uprawnień innym pracownikom grupy wsparcia. Z przypisanego mu zakresu obowiązków wynika, że nie miał on do tego uprawnień. Zgodnie z regulaminem komórki organizacyjnej uprawnienie do tego posiadał naczelnik wydziału i jego zastępca.

Zakres obowiązków na zajmowanym stanowisku, jak również uprawnienia przypisane do nadanej roli w systemie MAXIMO nie uprawniały obwinionego do złożenia wniosku

o odebranie uprawnień innym pracownikom. Obwiniony nie uzyskał na powyższe zgody przełożonych ani też nie otrzymał takiego polecenia. Składając zlecenie za pośrednictwem systemu MAXIMO przekroczył posiadane uprawnienia. Fakt, że przekierowane na niego zlecenia były wcześniej przypisane na P. J. i spóźnione w realizacji nie uzasadniały takiego działania, które w istocie swej było rodzajem rewanżu, za niesprawiedliwe w jego subiektywnym odczuciu rozdzielanie zadań służbowych.

Wniosek o cofnięcie uprawnień obwiniony powinien skierować do swojego przełożonego. Z wyjaśnień obwinionego wynika, że skierował on do Naczelnika W. swoje wątpliwości dot. prawidłowości przekierowywania zaległych zleceń przez (...) Jelenia, przy rzekomej aprobacie (...) Ch. Rozmowa wg relacji obwinionego nie spowodowała żadnych reakcji przełożonego.

Odnosząc się do kwestii wskazanej w odwołaniu, iż wniosek obwinionego złożony w systemie MAXIMO był jedynie prośbą o rozpatrzenie wniosku, a nie faktycznym zleceniem i powinien zostać zweryfikowany przez ostatecznego decydenta wskazać należy, że istotnie w systemie urzędu nie funkcjonował skuteczny system weryfikacji zgłaszanych wniosków o nadawania/ cofania uprawnień przez Centrum Serwisowe w S. W ocenie Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej nie ma to jednak istotnego znaczenia w niniejszej sprawie. Postępowanie dotyczy bowiem oceny zachowania się obwinionego i jego odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie. Rozstrzygająca jest kwestia czy miał on prawo i w jakim zakresie występować o ograniczenie dostępu do systemu MAXIMO pracowników sekcji. W zakresie powierzonych obowiązków na zajmowanym przez niego stanowisku takiego zadania/uprawnienia nie miał. Z grona pracowników sekcji Wydziału uprawnienie takie posiadali naczelnik wydziału oraz kierownik sekcji. Uznać zatem należy, że wnioskując bezpośrednio o cofnięcie uprawnień dostępu do systemu MAXIMO przekroczył on zakres obowiązków przypisanych mu na powierzonym stanowisku pracy, co uzasadnia zarzut niewywiązywania się z obowiązku rzetelnego wykonywania powierzonych zadań.

Wymierzając obwinionemu najniższą możliwą karę dyscyplinarną upomnienia, komisja I instancji uwzględniła wysokie oceny jego przebiegu pracy udokumentowane ocenami okresowymi i przyznanymi nagrodami. Wzięto także pod uwagę fakt, że konsekwencje czynu były znikome. Stawiane w odwołaniu zarzuty w tym względzie uznać należy za bezzasadne.

Uwzględniając powyższe Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej orzekła jak w sentencji.

POUCZENIE

Od niniejszego orzeczenia stronom oraz Szefowi Służby Cywilnej przysługuje odwołanie do właściwego ze względu na miejsce zamieszkania Obwinionego sądu apelacyjnego - sądu pracy i ubezpieczeń społecznych za pośrednictwem Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

Przewodniczący: Aleksander Dietkow.

Członkowie: Lucyna Długosz-Nowicka

Anna Borowska

Katarzyna Łupińska

Piotr Kobieli